

Publicerad 2013-04-11 15:09 av Glittra G

Hon hade en vit rosett i sitt långa mörka hår

Kanske för att hon ville vara fin.

Kanske för att hon tänkte att pappa skulle tycka om det.

Att han skulle titta ner från himlen och säga "vad fin du är min ögonsten".

För det brukade han kalla henne.

Hon hade svarta byxor och vit jacka.

Och en vit rosett i det långa mörka håret.

Håret som hon fått från honom.

Precis som de blågröna ögonen.

Ögonen som många år senare skulle trolbinda männen till henne.

Men just nu hatade hon sina annorlunda ögon.

Och sitt långa mörka hår.

Hon ville riva av sig rosetten.

Kasta av sig den vita fula jackan.

Och åka hem.

Det enda hon ville var att åka hem.

Ensam med en röd ros i handen gick hon före de andra.

För att följa sin pappa till hans sista vila.

Och säga några avskedsord när rosen föll ner mot kistan.

Vad har man att säga som tioåring?

Så fort hon uttalat ordet så visste hon att hon borde sagt något annat.

Något bättre.

Men man för aldrig lära sig i skolan hur man säger hejdå till sin pappa för sista gången.

Farväl pappa.

Nu vill jag åka hem.

Snälla pappa, kan vi inte åka hem nu?

Men det var ingen som hörde hennes desperata skrik.

Det var ingen som hörde henne på många år.

Och medan åren passerade.

Och hennes blågröna ögon drog männen till henne.

Så föll hennes själ i glömska.

Och spåren av den lilla flickan med den vita rosetten i sitt långa mörka hår.

Hon var snart ett minne blott.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Glittra G med Poeter.se id #18181 innehar upphovsrätten